

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 430/2011-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti Ing. M. Č., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., CSc., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 312/2010 z 9. marca 2011 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. Č. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 312/2010 z 9. marca 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 312/2010 z 9. marca 2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Ing. M. Č. trovy právneho zastúpenia v sume 130,90 € (slovom stotridsať eur a deväťdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. V., CSc., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. M. Č., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. V., CSc., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 312/2010 z 9. marca 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ *«podal 5. októbra 2007 na Okresnom súde Bratislava II... návrh na uloženie povinnosti na náhradu škody spôsobenej „rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom“, ktorým sa domáhal, aby súd uložil Slovenskej republike, za ktorú koná Ú. Slovenskej republiky, povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 456.000,- Sk, ako náhradu zisku, ktorý navrhovateľovi ušiel v dôsledku „nesprávneho rozhodnutia a predchádzajúceho úradného postupu“ k. Okresného úradu B. č. V-34101/98 zo dňa 1. 7. 1999, ktorým bol zamietnutý návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.*

Predmetné rozhodnutie k. Okresného úradu B. (ďalej len „katastrálny úrad“) bolo zrušené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 3 Sp/159/2004 zo dňa 9. 6. 2005.».

Okresný súd B. (ďalej len „okresný súd“) rozhodol vo veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 C 241/2007 zo 7. júna 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že zastavil konanie v časti, v ktorej vzal sťažovateľ návrh späť, a vo zvyšku jeho návrh z dôvodu premlčania zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom rozsudku okresného súdu vytykal najmä dve závažné pochybenia. Prvé pochybenie spočívalo podľa sťažovateľa v tom, že okresný súd na jednej strane konštatoval, že *«podľa právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, ktorý rozsudkom č. 3 Sp/159/2004-9 zo dňa 9. 6. 2005 zrušil rozhodnutie k. a vec mu vrátil na nové konanie „napadnuté rozhodnutie nezodpovedá zákonu, nakoľko bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a z tohto dôvodu je nepreskúmateľné“*, ale na druhej strane... *pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vzal do úvahy výlučne len porušenie zákona spočívajúce v nedodržaní lehoty pre rozhodnutie k. a nevzal do úvahy aj nasledujúci postup k., ktorý „nezodpovedal zákonu“.*».

Druhé pochybenie okresného súdu spočívalo podľa sťažovateľa v tom, že rozsudok okresného súdu vychádzal *„z nesprávneho právneho predpisu ustanovujúceho objektívnu premlčaciu dobu pre nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Takým právnym predpisom v skutočnosti nie je všeobecné ustanovenie § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka..., ale špeciálne ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom...“*.

Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, a teda sťažovateľom vytykané nedostatky prvostupňového rozhodnutia nielen neodstránil, ale podľa jeho názoru pridal ďalšie dve nové pochybenia. Krajský súd *„celkom opomenul, že rozhodnutie k. bolo zrušené nielen pre jeho omeškanie, ale hlavne preto, že vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu,*

že malo byť vydané nielen skôr, ale hlavne malo byť opačné a návrh na vklad nemalo zamietnuť ale mu malo vyhovieť“. V tejto súvislosti krajský súd «v príkrom rozpore so skutočnosťou tvrdí, že „rozhodnutie Okresného úradu B. zo dňa č. V-34101/98 nebolo zrušené pre nezákonnosť, ale bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 6. 2005 č. k. 3 Spr 1598/2004-9 zrušené a vrátené Okresnému úradu B., k. vrátené na nové konanie“».

Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľ rozsudok krajského súdu za zmätočný, založený na nezrozumiteľnej argumentácii „o údajnej chýbajúcej nezákonnosti rozhodnutia k. zrušeného Krajským súdom v Bratislave...“ a arbitrárny najmä v otázke, ktorý „právny predpis má byť aplikovaný na posúdenie dĺžky objektívnej premlčacej doby pre nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom“. Krajský súd v danej veci na posúdenie premlčacej doby aplikoval § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že objektívna premlčacia doba v prípade uplatňovania náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je trojročná.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie uviedol šesť dôvodov, pre ktoré sa má podľa jeho názoru v jeho veci aplikovať § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), podľa ktorého sa desaťročná objektívna premlčacia doba vzťahuje aj na prípady uplatnenia náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom:

- ustanovenie § 22 upravujúce premlčanie je v rámci zákona o zodpovednosti za škodu zaradené v jeho tretej časti, a preto sa vzťahuje na konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj na konanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom;

- uvedený názor vyplýva aj zo samotného znenia ustanovenia § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, ktoré znie: „Právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí...“, a teda sa vzťahuje tak na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom;

- k odlišnému stanoveniu objektívnej premlčacej doby nemožno dospieť ani pri logickom výklade § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, pretože *„spoločnosť má nepochybne rovnaký záujem na ochrane občanov pred každým nezákonným konaním štátnych orgánov, bez ohľadu na to, či je to nezákonné rozhodnutie alebo nezákonný postup“*;

- v osobitnej časti dôvodovej správy k § 22 až § 24 zákona o zodpovednosti za škodu sa uvádza, že *„tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba stanovená jednotne pre konanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako aj pre konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“*;

- takmer zhodné s § 22 zákona o zodpovednosti za škodu je znenie § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ktorým bol zákon o zodpovednosti za škodu zrušený), ktorého druhý odsek znie:

„Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.“ V dôvodovej správe k uvedeným ustanoveniam tohto zákona sa uvádza, že *„Objektívna premlčacia lehota je 10-ročná a začína plynúť odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti alebo odo dňa, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Objektívna premlčacia lehota neplynie, ak ide o škodu na zdraví.“*;

- uvedený záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 2/96 z 31. júla 1996, v ktorom sa uvádza: *„Vzhľadom na závery odvolacieho súdu, dôvody dovolania, a najmä na osobitnú úpravu premlčania práva na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe alebo treste v ust. § 23 zákona č. 58/1969 Zb. (na rozdiel od všeobecne stanovenej trojročnej subjektívnej a desaťročnej objektívnej premlčacej doby pri iných druhoch zodpovednosti štátu podľa tohto zákona) bolo predovšetkým...“*. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd v citovanom rozhodnutí označil objektívnu desaťročnú premlčaciu dobu za všeobecne stanovenú pre všetky druhy zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu.

Za závažné pochybenie krajského súdu sťažovateľ považuje aj jeho konštatovanie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že *„nedostatočné zistenie skutkového stavu, na ktoré nadväzuje vydanie chybného rozhodnutia, ktoré nenadobudlo právoplatnosť, nie je súčasťou nesprávneho úradného postupu. Akákoľvek činnosť alebo opomenutie štátneho orgánu, ktoré sú v rozpore so zákonom, vrátane nevydania rozhodnutia, oneskoreného vydania rozhodnutia alebo chybného zistenia skutkového stavu vedúceho k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ktoré sa nestalo právoplatným, má charakter nesprávneho úradného postupu.“*

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal, že krajský súd neodôvodnil, prečo vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je s týmto postupom v príčinnej súvislosti.

Na základe uvedeného, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva považuje sťažovateľ rozsudok krajského súdu za arbitrárny a neodôvodnený, a preto z ústavného hľadiska neakceptovateľný.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Základné právo Ing. M. Č. na prerokovanie jeho veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 4 Co/312/2010-180 zo dňa 9. marca 2011 porušené bolo,

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 4Co/312/2010-180 zo dňa 9. marca 2011 v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. 9 C 241/2007-135 zo dňa 7. júna 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie,

3. Ing. M. Č. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000 eur (slovom: dvetisíc euro), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Ing. M. Č. trovy konania v sume 130,90 euro (slovom: stotridsať euro a deväťdesiat centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. M. V., CSc...“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, uznesením č. k. I. ÚS 430/2011-20 z 9. novembra 2011 ju prijal na ďalšie konanie a vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predsedníčka krajského súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 360/11 z 28. novembra 2011, ktoré bolo doručené ústavnému súdu faxom 28. novembra 2011 a poštou 2. decembra 2011, uviedla, že sa stotožňuje s vyjadrením predsedníčky senátu „4 Co“ krajského súdu, ktorá na dôvodoch svojho rozhodnutia trvá, a preto je toho názoru, že k „žiadnemu porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa nedošlo.“

Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení z 12. decembra 2011 (doručenom ústavnému súdu 15. decembra 2011) uviedol, že nepovažuje za potrebné sa vyjadriť k stanovisku krajského súdu, pretože uvedené stanovisko neobsahuje žiadny právny názor ani žiadne vecné tvrdenie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové závery a právne názory všeobecného súdu vyjadrené v jeho rozhodnutiach. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy,

ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, najmä z hľadiska rešpektovania záruk vyplývajúcich mu z čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 8. októbra 2007 domáhal proti Slovenskej republike – Ú. Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) zaplata sumy 456 000 Sk (15 136,43 €) z titulu náhrady škody (ušlého zisku) spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nesprávnym úradným postupom Okresného úradu Bratislava II, k. (ďalej len „katastrálny úrad“), ktorý o návrhu právnej predchodkyne sťažovateľa na vklad vlastníckeho práva k bytu podanom 4. marca 1998 rozhodol až 18. augusta 2005 na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Sp 159/2004 z 9. júna 2005, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie katastrálneho úradu o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva č. ... z 1. júla 1999 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad“). Osvedčenie o dedičstve bolo v prospech sťažovateľa v katastri nehnuteľností následne zapísané až 18. januára 2006. Sťažovateľ v podanej žalobe požadoval ušlý zisk za neuskutočnený prenájom predmetného bytu vyčíslený za obdobie od 19. septembra 1999 do 18. januára 2006, počas ktorého bol byt zapečatený a bolo mu znemožnené jeho užívanie.

Rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Vo vzťahu ku vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím katastrálneho úradu okresný súd konštatoval, že v zmysle § 4 zákona o zodpovednosti za škodu rozhodnutie katastrálneho úradu o zamietnutí návrhu na vklad nemožno považovať za právoplatné a ani za vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého je možné vyvodzovať zodpovednosť za škodu, a súčasne uviedol, že sťažovateľ požiadal odporcu len o predbežné prerokovanie škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie nezákonným rozhodnutím, čím nesplnil ani zákonnú podmienku ustanovenú v § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu ku škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom katastrálneho úradu okresný súd nárok sťažovateľa považoval za premlčaný uplynutím troch rokov odo dňa, kedy bol katastrálny úrad v súlade so zákonom č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) povinný rozhodnúť o návrhu na vklad vlastníckeho práva, aplikujúc pritom všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o objektívnej premlčacej dobe. Na základe odvolania podaného sťažovateľom krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, pričom v odôvodnení svojho rozsudku sa v plnej miere stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa a na túto poukázal.

Podstatou sťažnosti sú tieto námietky sťažovateľa:

- Nesprávnosť právnych názorov krajského súdu vyjadrených v napadnutom rozhodnutí, a to najmä pokiaľ ide o aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich premlčanie práva na náhradu škody (objektívnu premlčaciu dobu) vo vzťahu k premlčaniu práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Podľa sťažovateľa je v jeho právnej veci možné aplikovať výlučne ustanovenia špeciálneho zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý podľa jeho názoru, rovnako ako v prípade premlčania práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, stanovuje aj na uplatnenie škody z nesprávneho úradného postupu desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu.

- Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej krajský súd konštatuje, že neexistuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody (ušlého zisku) a zmenšením majetku sťažovateľa.

- Zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu v časti odôvodnenia, v ktorej krajský súd konštatuje, že rozhodnutie katastrálneho úradu o zamietnutí vkladu nebolo rozsudkom sp. zn. 3 Sp 159/2004 z 9. júna 2005 zrušené pre nezákonnosť, ale bolo „zrušené a vrátené Okresnému úradu Bratislava II, katastrálnemu odboru vrátené na nové konanie“. Uvedené konštatovanie krajského súdu je podľa sťažovateľa v príkrom rozpore so skutočnosťou, pretože uvedené rozhodnutie bolo v zmysle rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Sp 159/2004 z 9. júna 2005 zrušené pre nezákonnosť.

II.1 Relevantné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu a zákona o katastri nehnuteľností

Podľa § 1 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 2 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno

uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 22 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu za škodu spôsobenú rozhodnutím zodpovedá podľa tohto zákona Československá socialistická republika, ak rozhodnutie vydal štátny orgán Československej socialistickej republiky; v ostatných prípadoch zodpovedá Česká socialistická republika alebo Slovenská socialistická republika. To isté platí aj vtedy, ak ide o škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

Podľa § 32 ods. 1 katastrálneho zákona správa katastra rozhodne o návrhu na vklad do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na vklad.

II.2 K ústavnej akceptovateľnosti právnych názorov vyjadrených v rozsudku krajského súdu

Ústavný súd aj v posudzovanej veci rešpektuje svoj právny názor vyjadrený v doterajšej judikatúre, podľa ktorého jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Napokon zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi [napr. Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len „OSP“)] je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upraveného ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom na ústavne konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci.

Článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikróčí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu. Uvedené ústavné pravidlo sa vzťahuje v celom rozsahu aj na ochranu základných práv a slobôd, ktorú poskytujú orgány verejnej moci v rozsahu svojich kompetencií vrátane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k námietke sťažovateľa o nesprávnej aplikácii všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o objektívnej premlčacej dobe na uplatnenie nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu krajský súd uviedol: *„Námietku premlčania vznesenú v konaní odporcom aj odvolací súd považoval za takú, ktorá by v prípade dôvodnosti bránila súdu priznať navrhovateľovi uplatňovaný nárok a s ktorou sa musí súd vysporiadať ako s prvoradou otázkou. Pri posudzovaní rozhodnutia súdu prvého stupňa o vznesenej námietke premlčania sa stotožnil s jeho záverom, že zák. č. 58/1969 Zb. nemá osobitné ustanovenie o objektívnej dobe, v ktorej sa premlčuje právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu a že je treba na tento prípad aplikovať všeobecne platné ustanovenie § 106 ods. 2 Obč. zák. o premlčaní práva na náhradu škody, keďže zodpovedá úprave obsiahnutej*

v § 22 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb. Pokiaľ ide o premlčanie práva na náhradu škody v danom prípade ide o premlčaciu dobu kombinovanú, a to kratšiu subjektívnu a dlhšiu objektívnu a ich začiatok plynutia je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba, avšak ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba. Platí pritom, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. Podľa ust. § 22 zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode (subjektívna premlčacia lehota). Pokiaľ ide o ust. § 106 Obč. zák., uplatnenie náhrady škody je možné len do 3 rokov odo dňa, kedy došlo ku škode, teda v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty, a skutočnosť, že sa poškodený dozvie o tom, kto zodpovedá za spôsobenú škodu nedozvedel, znamená síce, že subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie náhrady škody ešte nezačala plynúť, zároveň však už nie je možné, aby začala plynúť za predpokladu, že už uplynula objektívna trojročná premlčacia lehota. Preto námietka navrhovateľa v tomto smere nebola dôvodná.“

Ako vyplýva z citovaného rozsudku, krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu najmä z dôvodu, že podľa jeho názoru je nárok sťažovateľa na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu katastrálneho úradu podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčaný, a to uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby (poukazujúc na odkazovacie ustanovenie § 20 zákona o zodpovednosti za škodu). Podľa § 20 zákona o zodpovednosti za škodu pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy v tomto zákone Občianskym zákonníkom. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zákonom o zodpovednosti za škodu upravené, nie sú splnené predpoklady na použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Preto bolo podľa názoru ústavného súdu v danej veci potrebné posudzovať trvanie objektívnej premlčacej doby na náhradu škody, ktorá vznikla z nesprávneho úradného postupu, podľa ustanovení § 22 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý síce explicitne jej dĺžku nestanovuje, uvedenú medzeru je však možné vyplniť analógiou. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 4705/2007 z 28. januára 2010, v ktorom bola riešená otázka

začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim trestným rozhodnutím, obdobným spôsobom, t. j. analogicky aplikovaním *lex specialis*, t. j. ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu. Rovnako ako právny zástupca sťažovateľa ústavný súd tiež poukazuje na znenie dôvodovej správy k zákonu o zodpovednosti za škodu vo vzťahu k ustanoveniam § 22 až § 24, z ktorej vyplýva, že *„tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba“* je *„stanovená jednotne pre konanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako aj konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“*, a teda je v danom prípade desaťročná.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu možno považovať právny záver všeobecných súdov konajúcich vo veci sťažovateľa vo vzťahu k stanoveniu dĺžky objektívnej premlčacej doby na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom za ústavne neudržateľný a neakceptovateľný. V tejto súvislosti ústavný súd zohľadnil tiež skutočnosť, že všeobecné súdy konajúce vo veci sťažovateľa súčasne konštatovali dodržanie subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu.

Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu je stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný (m. m. II. ÚS 25/2011).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv v jeho právnej veci tým, že napriek jeho legitímnemu očakávaniu pri splnení podmienky včasného podania žaloby sťažovateľ nemal k dispozícii zákonnú ochranu, ktorú mu právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje.

Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, teda k namietanému nedostatočnému odôvodneniu nedostatku príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným

postupom, krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol: „V katastrálnom konaní sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, pokiaľ katastrálny zákon neustanovuje inak (§ 22 ods. 3 katastrálneho zákona). Právne účinky vkladu vznikajú na základe právoplatného rozhodnutia správy katastra o jeho povolení (§ 28 ods. 3 katastrálneho zákona). Obsah návrhu na vklad vymedzuje a jeho prílohy vymenúva § 30 ods. 3 a 4 katastrálneho zákona. Podľa § 32 katastrálneho zákona správa katastra rozhodne o návrhu na vklad do 30 dní od doručenia návrhu na vklad. Nedodržanie tejto lehoty môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka katastrálneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, nestačí ak je len sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Zo sledu relevantných príčin a následkov nevyplýva zmenšenie majetku navrhovateľa priamo postupom katastrálneho úradu a návrh navrhovateľa by tak nebol dôvodný ani vzhľadom na nepreukázanie vzniku mu škody a existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom katastrálneho úradu a znížením majetku navrhovateľa, pričom tieto obidve podmienky sú stanovené kumulatívne.“

Z citovaného je zrejmé, že krajský súd ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, teda absenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody (ušlého zisku) a nesprávnym úradným postupom katastrálneho úradu odôvodnil len všeobecne, pričom bližšie nevysvetlil, prečo v danom prípade uvedená príčinná súvislosť chýba, resp. neopísal sled relevantných príčin a následkov, ktoré odôvodňujú nezmenšenie majetku sťažovateľa, a teda nespôsobenie vzniku škody (ušlého zisku) v dôsledku nesprávneho úradného postupu katastrálneho úradu pri rozhodovaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôraznil, že jedným z princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

Rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej „odôvodňuje“ zamietnutie žaloby sťažovateľa v dôsledku nedostatku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, podľa názoru ústavného súdu nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru ani z čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k sťažovateľom vznesenej námietke o zmätočnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tej jeho časti, v ktorej krajský súd konštatoval neexistenciu nezákonného rozhodnutia, a teda nesplnenie podmienky v súlade s § 4 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu, sa ústavný súd stotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že pokiaľ krajský súd uviedol, že *„rozhodnutie Okresného úradu Bratislava II zo dňa č. V-34101/98 nebolo zrušené pre nezákonnosť, ale bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 6. 2005 č. k. 3 Spr 1598/2004-9 zrušené a vrátené Okresnému úradu Bratislava II, k. vrátené na nové konanie“*, nezodpovedá skutočnosti, pretože ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Spr 159 2004 z 9. júna 2005, ktorým bolo zrušené rozhodnutie katastrálneho úradu o zamietnutí návrhu na vklad, *„napadnuté rozhodnutie nezodpovedá zákonu, nakoľko bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Z tohto dôvodu je rozhodnutie nepreskúmateľné.“*. Súčasne sa však ústavný súd stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že vo veci sťažovateľa nebola splnená ďalšia zákonná podmienka na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, t. j. spôsobenie škody nezákonným rozhodnutím, ktoré je právoplatné (§ 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu) alebo ktoré síce právoplatné nie je, je však vykonateľné (§ 4 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu), keďže rozhodnutie o zamietnutí

vkľadu tÝmíto vlastnosťami nedisponuje. Vzhľadom na uvedené zmätočná argumentácia krajského súdu týkajúca sa absencie nezákonného rozhodnutia tak nemala žiadny vplyv na zamietnutie žaloby sťažovateľa vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu nesplnenia ďalšej kumulatívne zákonom ustanovenej podmienky, a preto podľa ústavného súdu z pohľadu materiálnej ochrany práva k dotknutiu práv sťažovateľa uvedeným konštatovaním krajského súdu dôjsť nemohlo.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že rozsudok krajského súdu je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto rozhodol, že namietaným rozsudkom bolo porušené sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil, že namietaným rozsudkom krajského súdu boli porušené sťažovateľom označené základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodol aj o zrušení tohto rozsudku a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že toto zadost'učinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadost'učinenie je namieste len tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základných práv sťažovateľa účinne poskytnutá tým, že rozsudok krajského súdu bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie, pričom na jej dovŕšenie postačuje v tomto konaní vyslovený a záväzný právny názor ústavného súdu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania krajským súdom. Právny zástupca sťažovateľa v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, požiadal o priznanie trov právneho zastúpenia v sume 130,90 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorej je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 1/6 z výpočtového základu zo sumy 741 € (§ 11

ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky), čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 123,50 € a 7,41 € režijný paušál, teda za dva úkony právnej služby sumu 261,82 €.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 130,90 € neodporuje platným právnym predpisom. Ústavný súd preto priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej sume uplatnenej právnym zástupcom sťažovateľa.

Krajský súd je povinný uhradiť trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) podľa bodu 3 výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2012